

စိုးမိုးစာပေ

မိုးဆက်လင်းထက် ရင်ရဲ့အရိပ်

(အမှာစာ)

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ဝန်ခန်းများမှ နာမည်များသည် ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းဖြင့် ပေးထားသော နာမည်များသာ ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်။
တိုက်ဆိုင်မှု ရှိက ခွင့်လွှတ်ပေးကြ ပါရန် ပန်ကြားလျက်...

မိုးဆက်လင်းထက်

* * * * *

အခန်း (၁)

ည က မိုးမှု န်တို့ တစ်ဖွဲဖွဲကျနေသော ညတစ်ည ဖြစ်၏ ။ မုန်တိုင်းမိုးဟု
ဆိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးကမစဲဘဲ တစ်ဖွဲဖွဲရွာကျကာနေသည်။

ရာသီဥတုကလည်း အေးစိမ့်ခြောက်ပ်လျက်ရှိသည်။
တစ်ချက်တစ်ချက်တိုက်ခတ်လာ သော လေပြင်းများ ကြောင့် သစ်ပင်တို့ ဟိုမှသည်မှ
လှုပ်ခါနေကြ၏ ။ ထို့နောက် ပြန်လည်ငြိမ်သက် သွားကြကာ
ဣန္ဒြေရပြန်လည်တည်ရှိသွားကြလေသည်။

ထိုညသည် ပျင်းစရာကောင်းသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လမ်းများ တွင်
လူတို့ခြောက်သွေ့သွား စေ၏ ။ ထို့ကြောင့် အိမ်ခေါင်မိုး သွပ်ပြားများ ကို မိုးရေစက်တို့
ထိရိုက်သံမှအပ အရာရာတိတ်ဆိတ် လျက်... ခြောက်ကပ်လျက်...။ ထို့အပြင် အရာရာကို
မိုးမှု န်တံတိုင်းကာဆိုင်းလျက်...။

*

‘ဂျမ်း’ ခနဲ မြည် ဟီးသွားသော မိုးကြိုး ပစ်သံတစ်ချက်ကြောင့် သူ အိပ်ယာမှ
နိုးလာခဲ့ သည်။ မသိစိတ်က နိုးထသွားသော် လည်း အသိစိတ်က မျက်လုံးမပွင့်ချင်သေးသော
ကြောင့် ဆက်မှေးနေလိုက်သည်။

‘ဂျမ်း’

‘ဒိန်း’

‘ဂျလိန်း’

မိုးခြိမ်းသံတို့ အဆက်မပြတ် ပေါ်လာကာ၏ ။ သူ့ရဲ့ တစ်လနှစ် သော

င်းပေးရသော အဆောင်လေးက တစ်ချက် သိမ့်တုန်ကာသွားလေသည်။ လေတစ်ချက်
ငွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက် သော ကြောင့် ထောင်ထားသော ခြင်္သေ့ထောင်က လှိုင်းထကာသွား၏
။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အေးစက်ကာသွား၍ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်
ခြေရင်းဘက်ကို ကြည့်လိုက် တော့မှ ပြတင်းပေါက် မပိတ်ရသေးမှန်း သူသိလိုက်၏ ။

သူ ခြင်္သေ့ထဲမှ ကမန်းကတန်း ထွက်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်နားတွင်
ရှိသော စာရေး စားပွဲပေါ်မှာ စာအုပ်တွေ ကို ယူ၍ နေရာရွှေ့လိုက်၏ ။ စာရွက်တွေ
ရေမစိုသေးသော ကြောင့် သက်ပြင်းချမိ၏ ။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကို
ပိတ်မလိုလုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် မပိတ် ဖြစ်ပေ။ လျှပ်စီးရောင် လင်းကနဲ လက်သွားသော
အလင်းရောင် အောက်တွင် မိုးမှု နိတံတိုင်းတို့ အုံ့ဆိုင်းထား သော မိုးညှဲရဲ့ သဘာဝအလှကို
မပစ်ပယ်နိုင်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ ပြတင်းတံခါးကို နံရံကပ်သွားသည်အထိ အကျယ်ပြန့်ဆုံး တွန့်ဖွင့်လိုက်ကာ
လေကို တဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်၏ ။ မိုးရနံ့တို့ပါသော လေနုအေးက သူ့ရင်ဘတ်ကို
မိုးမောက်သွားစေ၏ ။ ထို့နောက် ကိုခန္ဓာတွင် အောင်းနေသော လေပူနွေးတို့ကို အားရပါးရ
ထွေးထုတ်လိုက်ချိန်တွင် ခန္ဓာ ကိုယ်သည် ရုတ်ချည်း ပေါ့ပါးလန်းဆန်းကာ သွားလေသည်။

ထို့နောက် ကောင်းကင်ကို သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မိုးကောင်းကင်သည် ညို
မဲမှောင်မိုက် ကာနေသည်။ ခဏနေတော့ လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်သွားသည်။ ကောင်းကင်က
လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ် တို့၏ အလင်းရောင် ကြောင့် လင်းခနဲ ရှင်းခနဲ။ သူ
သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဒီအချိန် အညာမှာ ဆို မိုးခေါင်နေပြီ။

ပြီးတော့ အမေ . . ။

ချည်ထည်အင်္ကျီပါးပါးလေး ဝတ်ကာ အညာရဲ့ အပူဒဏ်ကို အန်တုရင်း
အဝေးရောက်သား ကို လွမ်းနေပြီလား မသိပေ။

အခန်း (၂)

ည က ရွာထားသော မိုးကြောင့် နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် စိမ်းစိုကာ နေသည်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်မှု ကြောင့် ဝေချိန်မတန်ခင် ကြွေခဲ့ရသော ရွက်ဝါတို့က မြေမှာ ကြုံပြန် နေကြ၏ ။ လူသွားလမ်းလေးများ မှာ လည်း ရေအိုင်လေးတွေ က ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု။

သူ မနက်အိပ်ရာနိုးတော့ မျက်နှာသစ်ရန် အဆောင်နောက်ဘက်ရှိ အုတ်ကန်သို့ ထွက်ခဲ့ လိုက်သည်။ ထို့နောက် သွားပွတ်တံကို သွားတိုက်ဆေးထည့်ဖို့လုပ်တော့မှ သွားတိုက်ဆေးကုန်နေ မှန်း သိရ၏ ။ ထို့ကြောင့် သွားတိုက်ဆေးနဲ့ သွားပွတ်တံကို ရေခွက်ထဲပြန်ထည့်၍ အုတ်ကန်ဘောင် ပေါ်တင်ခဲ့ကာ အခန်းသို့ ပြန်သွားလိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ နံရံမှာ ချိန်ထားသော ကတ်ကြေးကိုယူ၍ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏ ။

အုတ်ကန်ဆီပြန်ရောက်တော့ သွားတိုက်ဆေးဗူးကိုယူ၍ ဖင်ဘက်မှ ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ် လိုက်သည်။ ဖင်ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားသော သွားတိုက်ဆေးဗူးထဲသို့ ကတ်ကြေးကို တစ်ဖန် ပြန်ထိုးထည့်လိုက်ကာ အလျားလိုက် ရင်ကို ခွဲချလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်သွား သော သွားတိုက်ဆေးဗူးထဲတွင် သွားတိုက်ဆေးတွေ က နံရံများ ကပ်လျက် အတော် များများ ရှိနေ သေးတာတွေ ရ၏ ။ ဒီလောက်ဆို အနည်းလေး သုံးရက်စာသုံးလို့ရသေးသည်ဆိုတာ သူ သိလိုက် သည်။ ထို့နောက် သွားပွတ်တံကိုယူ၍ တစ်ချက်ကလော်လိုက်ပြီး သွားတိုက်မလို့ လုပ်လိုက်စဉ် . .

‘ဒီလောက်လည်း ချစ်တီးကျမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဆီမှာ သွားတိုက်ဆေးဗူး လာ ဖြစ်ရတဲ့ ဒုက္ခ ကလည်း မသက်သာပါလား၊ လိုချင်ရင် ငါ့ဆီက ယူပေါ့၊ ဒီမှာ ရှိပါတယ် . . .’

အသံလာရာ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုအေးဆွေကို တွေ့ ရသည်။ ကိုအေးဆွေက တဘက်ကလေး ပခုံးပေါ်တင်ရင်း မျက်နှာသစ်မလို့လုပ်ရာမှ သူ့ကို လှမ်းပြောခြင်း ဖြစ်၏ ။ သွားတိုက်နေရင်းမို့ သူ့ဘက်က ပြုံး သာပြလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ သွားတိုက်ပြီးသွား၍ ကိုအေးဆွေဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ . . .

‘ဒီလိုလုပ်လိုက်တော့လည်း သုံးလိုရနေသေးတာပဲဗျ၊ ဒီအထဲက သွားတိုက်ဆေးတွေ ကလည်း အရင်သုံးခဲ့တဲ့ သွားတိုက်ဆေးတွေ နဲ့ အမျှ အစားအတူတူပါပဲဗျ၊ သူတို့လည်း အသုံး တော် ခံချင်မှာ ပေါ့၊ သူတို့အရှေ့က ညှစ်လိုမရဘူးဆိုပြီး ထားခဲ့ရင် ဘယ်တရားပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော် က တရားမျှတတနဲ့ ကျောသားရင်သားမခွဲခြားဘဲ သုံးပေးတဲ့သဘောနဲ့ ဒီဗူးလေးကို ရင်ခွဲပြီး...’

‘ကဲ တော် ပါတော့ လျှာရှည်လိုက်တာ၊ ငါက စကားအ ဖြစ်ပြောတာပါ...’

‘ကျွန်တော် လည်း စကားအ ဖြစ် ပြောတာပါဗျ’

‘မင်း စကားအ ဖြစ်ပြောတာကလည်း ဗာရာဏသီကြီး နဲ့ချည်သလိုပဲ၊ မပြီးတော့ဘူး...’

‘ဗာရာဏသီကြီး နဲ့ချည်တော့ အဲ့ဒီကြီး က တော် တော် ရှည်မှာ ပဲနော်၊ ဘယ်လောက်ရှည်လဲ ဟင်...’

ကိုအေးဆွေက သူ့ကို အဖက်လုပ်ကာ စကားပြန်မပြောတော့ပေ။ သူ့ကိစ္စ သူ ဆက်လုပ် နေ၏ ။ ကိုအေးဆွေပုံစံကို ကြည့်၍ သူ ပြုံး လိုက်ကာ...

‘ရပါတယ်ဗျာ... စကားပြန်မပြောချင်လည်း ရပါတယ်၊ ခင်ဗျားက မကြာခင် ကုမ္ပဏီမန် နေရာ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတော့...’

‘ဟေ့ကောင် တော် တော့တော် တော့ ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့...’

‘အဲ့ဒါဆို ခင်ဗျားက ကျွန်တော် မေးတာ ဘာလို့မဖြေလဲ...’

‘မင်းတို့လို စာရေး ဆရာတွေ နဲ့ စကားဖက်မပြောချင်လို့...’

သူက မျက်နှာငယ်လေးလုပ်လိုက်ကာ အားငယ်ဖျော့တော့နေသော လေသံလေးနှင့်...

‘ဘာ ဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုက မန်နေဂျာကြီး ဖြစ်တော့မှာ မို့လို့လားဟင်...’

ကိုအေးဆွေက ဆပ်ပြာခွက်နှင့် ကောက်ပေါက်လိုက်သည်။ သူ
တစ်ချက်ခုန်ရှောင်လိုက်ပြီး ထိုဆပ်ပြာခွက်ကို ကုန်ကောက်လိုက်ကာ အဆောင်ပေါ်သို့
ပြေးတက်သွားလိုက်ပါတော့သည်။ သူတို့ အဆောင်က နှစ်ထပ်ဆောင် ဖြစ်၍ သူ့အခန်းက
အပေါ်ထပ်မှာ ရှိသော ကြောင့် လှေကားသို့ အတက် အပေါ်ထပ်မှ အိပ်မှု နံရံများနှင့်
ဆင်းလာသော ခိုင်ကြီးကို သွားတွေ့၏။ ခိုင်ကြီးက သူ့ကို ကြည့်၍ ...

‘ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ မနက်စောစောစီးစီး၊ ရပ်ကွက်မီးလန့်တဲ့ ပုံစံနဲ့’

သူက ခိုင်ကြီးကို...

‘ဘာ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဒီနေ့ ကိုအေးဆွေကြီးက ငါတို့တစ်ဆောင်လုံးကို
ထမင်းကျွေးမလိုတဲ့၊ ထမင်းတောင် ရိုးရိုးထမင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒန်ပေါက် ဒန်ပေါက်’

ဒန်ပေါက်အသံကြားလိုက်ရ၍ ခိုင်ကြီးမျက်လုံး ချက်ချင်း ပြူး ထွက်သွား၏။
ထို့နောက် လျှာ ကိုလည်း တစ်ချက်သပ်လိုက်ကာ...

‘ဂယ်’

‘ဂယ်ပေါ့ကွ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါမျှော်ပြီး ပြေးတက်လာတာပေါ့၊ မယုံရင်
မင်းသွားမေးပါလား’

ခိုင်ကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်၍ လှေကားမှ ဆင်းမလိုလုပ်ပြီးတော့မှ
တစ်ချက်စဉ်းစား သွားဟန်နှင့် ...

‘ဟေ့ကောင် ဟုတ်လိုလားကွာ၊ ဒီလောက်ဝကျတဲ့လူကြီးက ငါတို့ကောင်တွေ ကို
ထမင်း ကျွေးမယ်ဆိုတာတော့ မ ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်း ကုန်ကြမ်းမရှာနဲ့နော်...’

သူက ခိုင်ကြီးကို မကြည်ကြည့်တစ်ချက်ကြည့်၍ ...

‘မင်း မယုံလည်းနေ နောက်မှ လာမစားနဲ့’

‘အဟဲ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ အဲ့လိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒန်ပေါက်တော့
ငါလည်း ကြိုက်တာပေါ့၊ ဒါ ဒါပေမယ့် သူ ဘာလို့ ကျွေးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းလေး

မသိရဘူးလား’

သူက ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားလိုက်သည့် အမူအရာလုပ်ပြီး...

‘အင်း... ဒီလိုကွ၊ ဒီဘဲကြီး ရာထူးတိုးသွားလို့ ကျွေးတာလို့ ပြောတယ်၊

မန်နေဂျာရာထူးရ သွားတယ်ဆိုလား...’

‘ဟာ ဒါဆို ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးက သူ့ကို ရာထူးတိုးပေးလိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား

အဘွားကြီးနဲ့ သူနဲ့ ကြည်သွားပြီလား...’

‘ကြည်သွားလို့နေမှာ ပေါ့ကွ၊ ဒီလူကြီးမျက်နှာက မှီရသလို ပြုံးချင်နေတာပဲ...’

‘ဟွန်း အစကပြောတော့ သူပဲ အဲဒီအကြောင်းပြောရင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံနဲ့၊

အခုမှ ကောင်းမှန်း သိနေပြီပေါ့...’

‘မင်း သိချင်ရင် သွားမေးကြည့်ပါလား၊ ငါတော့ မြို့ ထဲသွားစရာရှိလို့

သွားလိုက်ဦးမယ်...’

ခိုင်ကြီးက ‘အေး အေး’ ဟု ပြောကာ အုတ်ကန်ဘက်ကသို့ ထွက်သွား၏။ သူက

ခိုင်ကြီးကို ကြည့်၍ ကြိတ်ရယ်ရင်း အခန်းဆီသို့ အမြန်ပြေးသွားလိုက်၏။ ခဏကြာတော့ အုတ်ကန်ဘက်ဆီမှ ခိုင်ကြီးနဲ့ ကိုအေးဆွတို့၏ တစ်ယောက် တစ်ခွန်း စကားများ သံတွေ ကြားလာရသည်။

ခဏနေတော့...

‘ဒေါင်’

ကနဲဆိုသော အသံကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ ဒါ စတီးရေခွက်နှင့် တစ်ခုခုကို

အားရပါးရ ရိုက်ထည့်လိုက်သော အသံမှန်း သူသိလိုက်၏။

ထို့နောက် အဝတ်အစားအမြန်လဲကာ လိုအပ်တဲ့ စာရွက်စာတန်းတွေ ယူ၍

ကျောပိုးအိတ်ထဲ ထည့်ကာ သူ အမြန်လစ်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

အခန်းရှေ့ကော်ရစ်တာမှအဖြတ် အုတ်ကန်ဘက်သို့

မျက်လုံးတစ်ချက်စွေကြည့်လိုက် တော့ အုတ်ကန်ဘေးတွင် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ရင်း
ငယ်ထိပ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ပွတ်နေသော ခိုင်ကြီးအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကိုအေးဆွေ ကတော့ ဒေါသထွက်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးနှင့် ခိုင်ကြီးကို
မျက်စောင်းတစ်ခဲ...။

*

အခန်း (၃)

‘အုပ် ရေ ကတော့ ငါးရာလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အသစ် တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဒီအချိန်မှာ ဒီလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ ပဲ၊ အခုမှ မောင်ရင်က လုံးချင်းနှစ် အုပ်ပဲ ထွက်ရသေးတာကိုး’

သူ ငြိမ်နေမိသည်။ အခုမှ လုံးချင်းစာအုပ်လေး ထုတ်ဝေခွင့်ရသော စာရေး ဆရာအသစ် တစ်ယောက် အနေနှင့် ဒီလောက်ပဲ ရှိဦးမည် ဆိုတာ သူသိ၏ ။ သူက လွယ်လွယ်အိတ်ထဲက စာအိတ်လေးတစ်အိတ်ကို ထုတ်လိုက်၍ . . .

‘ဒါ ဒီလအတွက် ဝတ္ထုတို စာမူလေးပါ၊ ကျွန်တော် အရင်လကဟာလေးက . . .
ဟိုဟာ . . .’

‘အရင်လက ကိုယ်တို့မဂ္ဂဇင်းမှာ မောင်ရင်စာမူကို ထည့်ဖို့ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ရွေးထားပြီး သားပါ၊ အဲ . . . ဒါပေမယ့် နာမည် ကြီးစာရေး ဆရာ တစ်ယောက် ရဲ့ စာမူက အဲ့ဒီလမှာ ရောက်လာ တာနဲ့ မောင်ရင်စာမူနေရာမှာ သူ့ကို ဦးစားပေးလိုက်ရတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒီလတော့ မောင်ရင်က ဦးစားပေးထဲမှာ ပါပါတယ် . . .’

သူ့လက်ထဲက စာအိတ်လေးကိုကိုင်ရင်း တစ်ချက်တုန်ခါကာသွား၏ ။
အရင်လက စာမူတောင်မပါသေးရင် ဒီလလည်း ပါမယ်မပါမယ်ဆိုတာ သိပ်မသေချာလှပေ။
ဒီလိုပဲ ဦးစားပေး အဆင့်ဆိုသည့် စာမူတွေ ရောက်လာခဲ့ရင် သူတို့လို နာမည် မရှိသေးသည့် စာမူလေးတွေ ဖယ်ပေးရ တာ ထုံးစံလို ဖြစ်နေ၏ ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ပြောသလို စာမူလေးကို ပြန်ယူသွားရင်း ကောင်းနိုး ထားခဲ့ရင်
ကောင်းနိုး ဖြစ်နေ စဉ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က . . .

‘စာမူကို ထားခဲ့ရင် ထားခဲ့လေ၊ နှစ် ခုရှိတော့ ကောင်းတဲ့ဟာ
တစ်ပုဒ်အရင်ထည့်ပေးမှာ ပေါ့’

‘ကျွန်တော် က စာမူတွေ ကို အကုန်လုံးကောင်းအောင်ရေး တာပါ၊ ဟိုဟာမှာ
တော့ လျော့ရေး လိုက်မယ်၊ ဒီဟာမှာ တော့ တင်းရေး လိုက်မယ် မရှိပါဘူး . . .’

ထုတ်ဝေသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြုံး သည်။ ဒီလိုစကားမျိုးတွေ ကိုလည်း စာရေး ဆရာတော် တော် များများ ဆီက ကြားဖူးနေဟန်တူ၏ ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက...

‘မောင်ရင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဖန်တီးသူနဲ့ ခံစားသူဆိုတာ အကြို က်ချင်းတူချင် မှတူတာလေ၊ ခံယူချက်ခြင်းလည်း တူချင်မှတူတာ၊ မောင့်ရင်ဟာ မောင်ရင် အကောင်းဆုံးဆိုပြီး ကြိုက်သလို ဖန်တီးလိုရတယ်၊ ဖန်တီးခွင့်လည်းရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပရိသတ်က လက်ခံတယ် လက် မခံဘူးဆိုတာကိုတော့ မောင်ရင်ဖန်တီးယူလို့ မရဘူး၊ ကိုယ်ပြောတာ သဘောပေါက်လား’

သူ သက်ပြင်းချမ်း၏ ။ ကိုယ့်ထက် စကားတတ်တဲ့သူနဲ့ လာတွေ .နေသည်။ အေးလေ... ဒါကြောင့် လည်း ဒီနယ်ပယ်မှာ ကျင်လည်ပြီး နာမည် ကြီးထုတ်ဝေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုးဟု မှတ်ယူလိုက်ရ၏ ။

သူက စာမူလေးကို စားပွဲတစ်ဖက်သို့ တိုးပေးလိုက်ပြီး...

‘ဒါဆို ကျွန်တော် ဒီစာမူလေးပါ ထားခဲ့လိုက်မယ်...’

ထုတ်ဝေသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ကာပြ၏ ။ ထိုအချိန်တွင် ရုံးခန်းထဲသို့ လူတစ် ယောက် ဝင်လာ၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနားသို့ကပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်တာ တွေ့ ရသည်။ ဘာလဲ တော့မသိပေ။ ထုတ်ဝေသူပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်ကာသွားသည်။ ထို့နောက် လာပြောတဲ့ သူကို...

‘ဟေ့ကောင် သွားခေါ်လိုက်လေ၊ ဒီမှာ ဘာမှ အရေး ကြီးတာ မရှိဘူး သွားခေါ် သွားခေါ်’

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်ကာသွားသည်။ ခဏနေတော့ ထိုလူနဲ့ အတူ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါကာလာ၏ ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ထိုင်ရာမှထပြီး ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်ကာ...

‘ဆရာမ ရယ် လာမယ်ဆိုလည်း ဖုန်းကြိုဆက်ရောပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကိစ္စရှိတယ်ဆို လည်း တပည့် တစ်ယောက် ယောက် လွှတ်လိုက်ရောပေါ့...’

ဆရာမ ဟု ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက နာမ်စားသုံးလိုက်သော ကြောင့် စာရေး ဆရာမ တစ်ယောက် ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ တွေ့ မိလိုက်၏ ။ ကျောင်းဆရာမ တော့ ဟုတ်လိမ့်မည် မထင်ပေ။ သူတွေ့ တာ မှန်ပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မကြီးက သတင်းစာတွေ ထဲတွင် လူငယ်စာရေး ဆရာမ လေးဟု ကြော်ငြာပါပါနေသော နာမည် ကြီး ဘက်ဆယ်လာ တစ်ယောက် ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်စာရေး ဆရာမ ကြီးက ထုတ်ဝေသူဘေးက ထိုင်ခဲ့တွင် အကျအနထိုင်ပြီး...

‘ပထမတော့ ဖုန်းဆက်မလို့ပဲ၊ ဒီနားများ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ လာရင်း လမ်းကြို လို့ ဝင်လိုက် တာ...’

‘ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမ ကျွန်တော့်ဆီလာတာ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိလို့လား...’

ဆိုတော့ လူငယ်စာရေး ဆရာမ ကြီးက...

‘ရှိတယ် ရှိတယ်’

ဟု ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ပြောကာ မျက်နှာက မသာမယာ ဖြစ်ကာသွားသည်။ ထုတ်ဝေသူ ပုဂ္ဂိုလ်ဘက်လည်း ဆရာမ လေးမျက်နှာတော် အညှိုး တွင် ပျာယာခတ်သွားကာ...

‘ဘာ... ဘာများ ဖြစ်လို့လဲ ဆရာမ ...’

‘ဘာ ဖြစ်ရမှာ လဲ ကျွန်မ ဝတ္ထုအဖုံးဒီဇိုင်းကို လူပြောင်းဆွဲမယ်ဆိုလည်း ကျွန်မဆီကိုတော့ အကြောင်းကြားသင့်တာပေါ့၊ အခုတော့ ရှင်တို့ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ရှင်တို့ ပြောင်းဆဲပစ်တော့ ကောင်း သလား၊ ကျွန်မကို တပည့် တစ်ယောက် က ဖုန်းဆက်မှ ဒီအကြောင်း သိရတာ ...’

ထုတ်ဝေသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက တစ်ချက်မျှတွေ ဝေသွားကာ တစ်ခုခုကို အလေးအနက်စဉ်းစား သလို ဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့မှ ဝေခွဲမရတဲ့ အမူအရာနဲ့...

‘ဘယ်ဝတ္ထုကို ပြောတာလဲ ဆရာမ’

လူငယ်စာရေး ဆရာမ ကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးအမူအရာနှင့်...

‘ဘယ်ဝတ္ထုရမလဲ ကျွန်မ ဝတ္ထုကို ပြောတာပေါ့...’

‘ဆရာမ ဝတ္ထုဆိုတော့တော့ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကလောင်နာမည် နဲ့ ရေး တဲ့ဝတ္ထုလဲလို့ မေးတာပါ။ ဆရာမ က ကျွန်တော့်ဆီမှာ တင် ကလောင်နာမည် သုံးခုလောက်နဲ့ ရေး နေတာဆိုတော့...’

‘မူးမူးမွန်းကြပ် (ပြန်တန်ဆာ) ကိုပြောတာ’

‘ဪ...ဟုတ်...’

ဟု ပြောကာ ထုတ်ဝေသူပုဂ္ဂိုလ်ငြိမ်ကာသွားသည်။ ခဏနေတော့ လူငယ်စာရေး ဆရာမ ကြီး က...

‘အဲ့ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုရှင်းမလဲပြော၊ ကျွန်မကို အသိမပေးတာကောင်းလား...’

ထုတ်ဝေသူကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ...

‘ဒီကိစ္စ ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာမ ...’

‘ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်လိုရှိတာလဲ...’

‘ဒီလိုပါ ဆရာမ ရေး တဲ့ မူးမူးမွန်းကြပ်ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည် နဲ့ရေး တဲ့ ဝတ္ထု တွေ က အချစ်၊ ဟာသ၊ ဂန္ထီရ၊ သရဲ လိုင်းပေါင်းစုံ ထည့်ရေး ထားတာပါ...’

‘ဟုတ်တယ်လေ အဲ့ဒါဘာ ဖြစ်လဲ အဲ့ဒါ အသစ် အသစ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး၊ ဖြစ်နေတာက ဒီဇိုင်းပါ’

‘ဒီဇိုင်းက ဘာ ဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီဇိုင်းဆရာက ဆရာမ ဝတ္ထုတွေ ကို ဖတ်ဖတ်ပြီး ဘယ်လိုဆွဲပေးရမှန်း မသိဘူး ဖြစ် ဖြစ်သွား တယ်လို့ ကျွန်တော် ကို ပြောပါတယ်...’

‘အဲ့ဒီတော့...’

‘အဲ့ဒီတော့ ကျွန်တော် လည်း လိုင်းပေါင်းစုံကို ရောသမပွေပြီး ဆွဲတတ်တဲ့ နောက်ဒီဇိုင်း ဆရာ တစ်ယောက် ကို အပ်လိုက်ရတာ ပါ’

လူငယ်စာရေး ဆရာမ ကြီး ငိုငိုသွားသည်။ ခဏနေတော့မှ ခေါင်းကို ချာကနဲ ခါလိုက်ပြီး...

‘မရဘူး အရင်ဒီဇိုင်းဆရာနဲ့ပဲ ကျွန်မကို ပြန်ဆွဲပေး...’

‘ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ဆရာမ ...’

‘ဒီလိုပဲရှိရှိ ဟိုလိုပဲရှိရှိ အရင်ဒီဇိုင်းဆရာနဲ့ပဲ ကျွန်မလိုချင်တယ်’

‘ဆရာမ ရယ် ဒါ ကတော့ ဖန်တီးသူနဲ့ ခံစားသူ၊ ခံစားသူနဲ့ ပုံဖော်သူ၊ ပုံဖော်သူနဲ့ ပေးဆပ်သူ ဆိုတာ တစ်ယောက် နဲ့ တစ်ယောက် ခံစား ချက်ချင်း ...’

လူငယ် စာရေး ဆရာမ ကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဝုန်းခနဲထရပ်လိုက်သည်။ ဘူးဆို ဖရုံသီး ချင်ပုံမရ။

‘ဒီမှာ ရှင့်ဘာသာရှင် ဖန်တီးသူတွေ ခံစားသူတွေ ကျွန်မကမသိဘူး၊ ကျွန်မပြောတာ လုပ် မှာ လား မလုပ်ဘူးလား ဒါပဲပြော...’

‘လုပ်ပါမယ်...’

‘ဒါဆိုပြီးတာပဲ ဒါလေးပြောဖို့အရေး ရှည်ကိုရှည်တယ်၊ ကဲ ကျွန်မသွားမယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

ထိုဆရာမ ကြီး ထွက်ကာသွားသည်။ သူမ ထွက်သွားတော့မှ

ထုတ်ဝေသူကြီးလည်း နဖူးမှ ချွေးတို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့သုတ်ပင်လိုက်ပြီး သူ့ကို ကြည့်ကာ...

‘ဟူး... ခက်တယ် ခက်တယ် တော် တော် လက်ပေါက်ကပ်တဲ့အဘွားကြီးကွ၊ သတင်းစာ ကြော်ငြာထည့်ရင်လည်း သူ့ကလောင်ရဲ့ရှေ့မှာ လူငယ်စာရေး ဆရာမ လေးလို အတင်းထည့်ခိုင်း တယ်၊ သူ့အသက်ကြည့်တော့ လေးဆယ်ကျော်နေပြီ၊ လူငယ်ဆိုတာက တစ်ပြားမလျော့ဘူး...’

သူက ထုတ်ဝေသူကြီးကို ကြည့်ပြီး ပြုံး ရံသာပြုံး နေလိုက်သည်။ ထုတ်ဝေသူက စကားခဏ ရပ်ပြီးတော့မှ သူ့ကိုကြည့်၍ ...

‘ဒါနဲ့ မောင်ရင် ဇာတ်ညွှန်းတွေ ပါ ရေး နေတယ်ဆို...’

သူက ခေါင်းညိတ်ပြ၍ ...

‘ဟုတ်ကဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် က ဆက်သွယ်ပေးတာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဇာတ်ညွှန်းလေးတွေ စမ်းရေး ဖြစ်နေတယ်၊ အခုထိတော့ ကျွန်တော် ဇာတ်ညွှန်းရေး ထားတဲ့ ကား တစ်ကားမှ မရိုက် ဖြစ်သေးဘူးကြားတယ်...’

ထိုစကားကို သူက အရယ်တစ်ဝက်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထုတ်ဝေသူကြီးကလည်း သူ့စကားကြောင့် ပြုံး လိုက်၍ ...

‘ဒီလိုပေါ့ကွာ ဖြည်းဖြည်းချင်းတော့ ဖြစ်လာမှာ ပေါ့၊ မောင်ရင် နာမည် ကြီးစာရေး ဆရာ ဖြစ် သွားရင် မောင်ရင်ရဲ့ ဇာတ်ညွှန်းတင်မကဘူး မောင်ရင် ဝတ္ထုတွေ ကိုပါ ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ အလှအယက် လာဝယ်ကြမှာ ကွ...’

သူက ပြုံး လိုက်ပါသည်။ ခွန်အားတစ်ခုလည်း ရင်ဘတ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာလာ၏ ။ ထို့ နောက် ထုတ်ဝေသူက...

‘မောင်ရင် လုံးချင်းလေးတွေ လည်း ဆက်ရေး ထားဦး၊ ပြီးရင်လည်း ပြီးသလောက် လာဖို့ ထားလိုက်၊ မောင်ရင် ကိုယ့်ကိုပေးထားတာ ငါးအုပ်နော်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘အခု နှစ် အုပ်ထွက်ပြီးပြီဆိုတော့ သုံးအုပ်ကျန်သေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊

အဲ့ဒီသုံးအုပ်မှာ တစ်အုပ်တော့ ရုံးကျပြီ၊ ရှေ့အပတ် ဖလင်ထုတ်ပြီးရင်တော့ ရိုက်လို့ရပြီပေါ့၊
လကုန်လောက်တော့ ထွက်မှာ ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်ပါ’

‘စာမူခ ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲနော်၊ အခုချိန်ထိ အရင်းတောင်

မရသေးတဲ့အတွက် မောင် ရင့်ကို ပေးလို့မရသေးဘူး၊ အနည်းလေးတစ်ထောင်လောက်သွားမှ
ကိုယ်ကြည့်ပေးလို့ရမယ်...’

‘ဟုတ်ကဲ့ သဘောပေါက်ပါတယ်...’

‘ကဲ ကဲ အဲ့ဒါဆိုလည်း မောင်ရင်လည်း သွားစရာရှိတာ သွားတော့...

ကိုယ်လည်း ပန်းဆိုး တန်းဘက် လှည့်စရာရှိသေးတယ်...’

ထို့နောက် စာအုပ်တိုက်မှ သူထွက်လာခဲ့သည်။ တိုက်အပြင်ဘက်ရောက်တော့

ခုနု လူငယ် စာရေးဆရာမ ကြီးကို စတိုးဆိုင်တစ်ခုမှာ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်နေတာ တွေ့ ရ၏ ။

ထို့နောက် ထိုဆရာမ ကြီးက ဆိုင်ထဲက ထွက်လာကာ လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားသော

စလွန်းကားအဖြူလေးပေါ် တက်သွားကာ ကိုယ်တိုင်မောင်း၍ ထွက်သွားတာ တွေ့ လိုက်ရ၏

။

သူက ကားမှတ်တိုင်ဘက်သို့ ဘတ်စ်ကားစီးရင်

လမ်းလျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။

*

အခန်း (၄)

‘ပျို တို့မောင် တောင်ပေါ်ရိုးက ဖားကောက်ခဲ့ပါ။ ဖားပါရင် တစ်ကောင်ပေး
မျက်စိရယ် ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ဖားကောင်ကသေး’

ကိုအေးဆွေကြီး ပါးစပ်ထဲရှိရာတွေ ကို လျှောက်ညည်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။
သူနဲ့က ဟိုဘက် ခန်း ဒီဘက်ခန်းဆိုတော့ ကြားနေရ၏ ။ သူကလှမ်းပြီး...

‘မိတ္တီလာကန်တော် အောက်ကပါဗျာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ပျိုတို့မောင်တောင်ပေါ်ရိုးက
ဖြစ်သွား ရတာ လဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျမှပဲ ကလေးချော့တေးတွေ လည်း ပျက်တော့မယ်...’

‘ဘာ ဖြစ်လဲကွာ ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်က ကောက်ကောက်ပေါ့၊ မိတ္တီလာက
ကောက်ရင် ဝေးလို့ တောင်ပေါ်က သွားကောက်တာ ဘာ ဖြစ်လဲ’

ဟု ကိုအေးဆွေက ဘုကလန်ပြန်ပြော၏ ။ ထိုအချိန်တွင် ခိုင်ကြီးက သူ့အခန်းထဲ
ဝင်လာ၍

‘ဟေ့ကောင် မင်းဖုန်းလာနေတယ် အဆောင်မှူး ပြောခိုင်းလိုက်လို့...’

သူ အိပ်ရာမှာ လှဲနေရင်းက ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်၍ ...

‘ဘယ်ကလဲ’

‘ငါလည်း မသိဘူး၊ ပြောခိုင်းလိုက်လို့ လာပြောတာ...’

‘အမေ့ဆီက ထင်တယ်’

ဟု သူ ပြောလိုက်ရင်း အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းလာလိုက်၏ ။ ထို့နောက်
ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်တော့ သူထင်သလို အမေ့ဆီက မဟုတ်ပေ။
ဟိုဘက်က အမျိုး သမီး တစ်ယောက် အသံ ထွက်လာ၏ ။

‘စာရေး ဆရာ လင်းခလား မသိဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် လင်းခပါ’

‘ကျွန်မက ခေတ်သစ်ဗွီဒီယိုထုတ်လုပ်ရေး ကပါ။ ဆရာရေး ထားတဲ့ ဇာတ်ညွှန်းလေးကို ဗွီဒီယိုရိုက်ချင်လို့ ဆက်သွယ်တာပါ...’

‘ဗျာ...’

သူ့ရင်ထဲ ဒိတ်ကနဲ တစ်ချက်ခုန်သွားကာ ရုတ်တရက်ကြောင်သွားမိ၏ ။
ပြီးတော့မှ အပျော် အင်အားတို့ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ရောက်ရှိလာပြီး ကြက်သီးတွေ
တောင်ထကာသွား၏ ။

‘ဟုတ် ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ရပါတယ်၊ ဟိုဟာ... အဲဒါ...’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါ ကျွန်မတို့ မန်နေဂျာက ဆရာနဲ့ အလုပ်စကားပြောချင်လို့တဲ့
မနက်ဖြန် ဆရာ အားလားမသိဘူး...’

မနက်ဖြန်မှ မဟုတ်။ ဒီနေ့ကတည်းက အားနေသည်။ သူတို့ဘက်က
မနက်ဖြန်ဆိုတော့ လည်း မနက်ဖြန်ပေါ့။

‘ဟုတ်ကဲ့ အားပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုလာရမလဲ မသိဘူး’

‘ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကိုပဲ နေ့လယ် နှစ် နာရီလောက် လာခဲ့ပေးပါတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါမယ်...’

ထိုသို့ပြောပြီး သူ ဖုန်းချစ်လိုက်သည်။ ဖုန်းချပြီးနောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ
လူက ကြောင်တောင်တောင်ကြီး မတ်တပ်ရပ်နေမိ၏ ။ ခဏနေတော့မှ အပေါ်ထပ်သို့
ပြေးတက်သွား လိုက်သည်။ သူ့ဇာတ်ညွှန်းလေး ဗွီဒီယိုရိုက်ရတော့မယ်ဆိုတာ ရင်ထဲက
အပျော်က ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့ စီးဝင်ကာနေ၏ ။ ကိုယ်ယုံကြည်ရာ
အနုပညာလမ်းကြောင်းတစ်ခု၏ အထစ်လေးတစ်ထစ်ကို တက် လှမ်းခွင့်ရတော့မည် ဆိုတော့
သွေးသားတွေ ထဲမှာ အင်အားတွေ ပိုကြွကာ နေလေသည်။

ကိုအေးဆွေတို့ အခန်းရှေ့က အဖြတ် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော

ကိုအေးဆွေကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အပျော်ကြူးက ဖက်နမ်းပစ်လိုက်သည်။

‘အားဝါး ဟား ဟား ကိုအေးဆွေကြီးက မွေးနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အဘွားကြီးက တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေတာ...’

ကိုအေးဆွေကြီးက သူ ဘာ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကို မသိဘဲ ရုတ်တရက်ကြီး ဖက်နမ်းခံ လိုက်ရသော ကြောင့် ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်သွားကာ...

‘ဟေ့ကောင် ဘာတွေ အရူးထလာတာလဲ...’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား ဟေ့ကောင်ခိုင်ကြီး မင်းကလည်း ဒီနေ့တော်တော် ချောလာတာ ပဲကွ၊ အသားလည်း ပိုဖြူလာတယ်’

ခိုင်ကြီးက သူ့ကိုယ်သူ ငုံ့ကြည့်၍...

‘ငါ ကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ၊ မင်းမျက်လုံးသာ မကောင်းတော့တာ’

ထို့နောက် အခန်းထဲဝင်၍ ခုတင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ သူ လှဲချလိုက်၏ ။ ခိုင်ကြီးနဲ့ ကိုအေးဆွေက သူ့နားရောက်လာ၍...

‘မင်း ဘာ ဖြစ်လာတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ အညာက ဘကြီးသေလို့ အမွေတွေ ရလိုက်လို့လား’

‘ထို့ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ အခု ကျွန်တော် ရေးထားတဲ့ ဇာတ် ညွှန်းလေး ခွီဒီယိုရိုက်တော့မလို့မျှ ခုနဖုန်းက အဲဒီကိစ္စလာတာ’

ထိုစကားကြောင့် ခိုင်ကြီးရော ကိုအေးဆွေပါ မျက်နှာတွေ ဝင်းလက်သွားကာ...

‘ဟာ... တကယ်လား၊ ဒါ ဒါဆို မင်း ဇာတ်ညွှန်းရေး ဆရာပါ ဖြစ်တော့မှာ ပေါ့..

’

‘ဒါပေါ့မျှဟဲ့ ဟဲ့...’

ထို့နောက် ခိုင်ကြီးက...

‘ဒါဆို မင်း မင်းသမီးတွေ နဲ့ သိခွင့်ရတော့မှာ ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘မင်း ကတော့ ဒါပဲ...’

‘ဒါဆို မင်း ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်တို့ ခိုင်သင်းကြည်တို့ အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့နဲ့တွေ့ရင် ငါက အမြဲ အားပေးနေတယ်ဆိုတာ ပြောပေးစမ်းပါကွာ...နော်...’

ကိုအေးဆွေက ခိုင်ကြီးခေါင်းကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ကာ...

‘ဟိုကဖြင့် အလုပ်တောင် စမလုပ်ရသေးဘူး မင်းက ရွာပိုးထိုးဖို့ ပြင်နေပြီ...’

‘ဘာ ဖြစ်လဲဗျ သူတို့က ကျွန်တော့် ဖေးဘရိတ်တွေ ပဲဟာ...’

ကိုအေးဆွေက ခိုင်ကြီးကို ကြည့်ကာ ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ကို လှမ်းကြည့်၍...

‘အေးကွာ... ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် မင်းအတွက် ငါတို့ ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ဝမ်းလည်းသာတယ်၊ အင်း... ဒီလိုပဲကွ အနုပညာဆိုတာ ကိုယ်စိုက်ခဲ့တဲ့ မျိုးစေ့လေး အညှောင့်ထွက်ပြီး အပင်ပေါက်လာလို့ ရှိရင် အဲ့ဒီအညှောင့်လေးက ထွက်လာတဲ့အပင်လေးကို...’

‘ကဲ တော် ပါတော့ဗျာ အညှောင့်တွေ ရော အစေ့တွေ ရော ရှုပ်နေတာပဲ၊ ဒီမှာ လင်းခ မင်း ငါတို့ကို ဒီည ဘီယာတိုက်’

‘ဟင် ဘာမှလည်း မဆိုင်ဘူး’

‘ဆိုင်တာပေါ့ကွ မင်းရဲ့ အောင်မြင်မှု ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေးနဲ့ ပွဲလေးတစ်ပွဲတော့ ကျင်းပ သင့်တာပေါ့’

သူက...

‘ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ သိပ်မရှိဘူးကွ’

‘ငါတို့နှစ် ယောက် ထဲပဲ တိုက်ရမှာ ပါကွာ၊ ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ကို

အဲ့ဒီအကြောင်း မပြောနဲ့ ပေါ့’

ကျန်တဲ့ကောင်တွေ ဆိုတာ အဆောင်မှာ ရှိတဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေ ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ အဆောင်က လူပေါင်းစုံရှိ၏ ။ ကျောင်းသားရှိသည်။ အလုပ်သမား ရှိသည်။ ရုံးဝန်ထမ်း ရှိသည်။ ကျောင်းဆရာလည်း ရှိ၏ ။ သူ့လို နယ်ကတက်လာသော ဟိုမရောက် ဒီမရောက် စာရေး ဆရာ ပေါက်စလည်း ရှိ၏ ။ ဒါကို ခိုင်ကြီးက ရည်ရွယ်ပြီး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏ ။ အကုန်လုံးသာ ကျွေးရရင် တော့ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံက မလောက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ခိုင်ကြီး စီစဉ်သည့်အတိုင်းသာ သုံးယောက် တည်း ကြိတ်၍ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏ ။

ဘီယာဆိုင်သွားသည့် သူ့ခြေလှမ်းတွေ က တက်ကြွလျက်...

*